AZIR

SPIRITUL LIBER

— Maxime şi aforisme – Fundaţia Cultural-ştiinţifică Mercur* Cluj-Napoca

Cuprins

Spiritul Liber

Îndemn pentru Suflet

Psalm Binecuvântare Spiritul Timpului Precum Bradul Maxime şi aforisme Timpul prefacerii Glasul Destinului Viaţa Clipelor

Visul de taină

SPIRITUL LIBER

1. Spiritul *liber este precum vântul*: *se strecoară pretutindeni*. *El poate fi oprit să intre într-un loc*, *dar nu poate fi* împiedicat *să* ajungă *acolo unde inima îi cere*.

2. *Spiritul liber e precum apa*: *blând prin prezenţă*, *destoinic prin răbdare*, *puternic prin forţa interioară*, *tăcut în marea-i trecere*.

3. *Spiritul liber este precum gândul*: *nu stă o clipă locului*. *Pentru el mişcarea înseamnă viaţă*, *iar viaţa – esenţa progresului*: *să ajungi de unde eşti acolo unde trebuie să fii*.

4. Spiritul liber este statornic în marea-i decizie *precum* muntele *în taina propriei măreţii*: *te poţi baza pe sprijinul său la orice pas*, *dar nu-l poţi lua cu tine decât în amintire*.

5. Spiritul *liber* este *precum orice copac rodnic*: îţi *dăruieşte* la *fel fructele sale*, *indiferent dacă eşti un sfânt sau un tâlhar*. *La fel face umbră şi la fel înfloreşte fie că lumea este în vreme de război sau de pace*.

6. Spiritul liber este precum timpul: *trebuie să preţuieşti fiecare clipă petrecută cu el pentru că fiecare clipă este deopotrivă intensă şi valoroasă*. *El trece cu fiecare grăunte din clepsidra gândului şi nu mai revine niciodată acolo*. *Altfel n-ar mai fi spirit liber*.

7. *Spiritul* liber *este precum anotimpurile*: te *poţi* bucura *de prezenţa şi roadele lor*, *însă nu le poţi nici chema*, *nici alunga*; *dar mai ales nu le poţi opri trecerea peste sufletul lumii atunci când glasul timpului se face din nou auzit*.

8. Spiritul liber este precum o femeie frumoasă: *ademeneşte toate sufletele dar nu se dăruieşte decât celui ce-şi pune viaţa la picioarele ei*.

9. Spiritul liber este precum sabia: *chemarea sa este să lupte nu să ruginească în teacă*.

10. Spiritul liber este ca o corabie: *nu poate fi ţinută în*

port, *menirea ei este să străbată mări şi să unească lumi*.

11. *Spiritul liber este ca orice suflet de copil*: nu *ştie* să *urască*, dar *ştie să ierte*. *Nu se teme să plângă şi poate să râdă din toată inima*. *Se ruşinează de greşelile proprii*, *dar niciodată de prietenul său*. *Regretă amintirile şi îşi doreşte viitorul*. *Se bucură de fiecare clipă dar nu detestă trecutul*. *Visează mult şi iubeşte şi mai mult*.

12. *Spiritul* liber *este* precum *lama plugului*: *chiar dacă nu imediat*, *de pe urma* trecerii *lui* prin *lume*, *mai devreme sau mai târziu*, *vor răsări roadele unei noi recolte*.

13. *Spiritul liber este ca orice prunc*: *se naşte fără a se îngrijora că pe lume sunt unii care nu-l doresc*.

14. *Spiritul* liber *este* asemeni *florilor câmpului*: *deschide ochii şi zâmbeşte larg soarelui în fiecare dimineaţă*, *fără a se*

AZIR Spiritul Liber teme că cineva îi va răpi la prânz zâmbetul iar spre seară puterea de a mai privi.

15. Spiritul liber este precum stelele cerului: luminează calea corăbierului numai atunci când soarele speranţelor acestuia a căzut în orizontul pustiirii de sine.

16. Spiritul liber este precum ziua şi noaptea: face ca răul şi binele să se succeadă după măsura lor eternă, pentru ca el să rămână dincolo de acestea, însă mereu aproape de ambele.

17. Spiritul liber iubeşte schimbarea: el însuşi se schimbă cu fiecare anotimp şi se reînnoieşte cu fiecare suflet renăscut.

18. Spiritul liber este precum norii: dăruieşte din seva sufletului său de fiecare dată când arşiţa vieţii apasă greu peste deşertăciunea lumii.

19. Spiritul liber este asemeni vulturului: deşi îşi poartă zborul în bolţile cerului, privirea lui nu scapă nicio clipă din viaţa pământului.

20. Spiritul liber nu are o casă a lui, pentru că totdeauna când a dorit s-au găsit pelerini ai destinului care să-l găzduiască în inima lor.

21. Spiritul liber nu are un nume al lui, însă istoria sa stă scrisă pe toate statuile lumii.

22. Spiritul liber nu se grăbeşte niciodată, căci timpul este fratele său cel mai bun.

23. Spiritul liber nu trăieşte printre oameni, dar poţi vedea icoana lui în ochii fiecărui copil de îndată ce vine pe lume.

24. Spiritul liber se ascunde privirilor celor ce caută să-l vadă, dar se dăruieşte bucuros celor ce decid să-l urmeze.

25. Spiritul liber nu vorbeşte limba oamenilor, dar există oameni care i-au deprins graiul, iar prefacerile lor în această lume sunt cea mai bună dovadă.

26. Spiritul liber nu vrea comorile lumii, dar lumea s-a războit mereu pentru comorile sale.

27. Spiritul liber trece din când în când pe la poarta sufleului tuturor, fără să se anunţe, dar nu zăboveşte decât acolo unde găseşte candela aprinsă şi uşa deschisă în aşteptare.

28. Spiritul liber se joacă mereu pe pajişti cu copiii, şi vitele, şi florile câmpului, dar niciodată nu vine la banchetele lumii.

29. Spiritul liber îndrăgeşte mai mult un suflet rănit decât o inimă veselă, pentru că primul este mai aproape de libertatea sa.

30. Spiritul liber nu munceşte niciodată, pentru că înseşi existenţa sa este cea mai deplină muncă a universului.

31. Spiritul liber cugetă mai mult prin sufletul ierbii şi ochii pruncilor, decât prin mintea oamenilor şi şcolile lumii.

32. Spiritul liber iubeşte mai mult prin valurile mării şi zborul gâzelor, decât prin inima omului şi dragostea lumii.

33. Spiritul liber crede mai mult prin suflul vântului şi pacea munţilor decât prin templele oamenilor şi riturile lumii.

34. Spiritul liber nu caută zei în această lume pentru că el însuşi este trimisul lor şi nici nu le ridică temple, pentru că zeii l-au făcut singurul lor templu.

35. Spiritul liber nu se întristează niciodată, pentru că

bucuria lui este lumina lumii.

36. Spiritul liber nu face daruri şi nici milostenie, dar totdeauna după dreptate fapta răsplăteşte.

37. Spinul liber nu are niciun moment de răgaz, atâta timp cât sufletul lumii este încă în leagănul său.

38. Spiritul liber îndrăgeşte ziua, dar înţelege că ea urmează de fiecare dată nopţii; de aceea el adoră noaptea.

39. Spiritul liber iubeşte lucrul bine făcut, dar ştie că nu e bine făcut decât un lucru care a fost mai întâi greşit. De aceea îndrăgeşte greşeala şi pe cel ce greşeşte, căci acesta, prin libertatea lui, scurtează altora calea suferinţei spre fericirea lor.

40. Spiritul liber iubeşte şi suferă la fel ca toţi oamenii, numai că din iubirea lui se naşte zborul fluturilor, iar din propria suferinţă realizările lumii.

41. Spiritului liber nu-i plac drumurile drepte şi nici credinţele unice, fiindcă nicio haină nu se ţese într-un singur fir şi nicio simfonie nu s-a scris cu o singură notă.

42. Spiritul liber rodeşte pentru foamea întregii lumi, dar înfloreşte numai pentru dorul celor ce pot să vadă.

43. Spiritul liber nu are fraţi, dar el însuşi este fratele tuturor celor născuţi; aşteaptă numai ca ei să se trezească.

44. Spiritul liber zboară în înaltul cerului, dar urmele

paşilor săi rămân în prefacerile pământului.

ÎNDEMN PENTRU SUFLET

Înalţă-te suflete în crucea firului de iarbă de sub talpa făpturii tale, să vezi măreţia rostului şi splendoarea gloriei ce te aşteaptă chiar înainte de a porni pe drumul devenirii.

Coboară-te suflete în abisul gândului pentru ca din netihna lumii să zămisleşti dorul de nefiinţă şi din trupul pământului să dai glas simfoniei vieţii.

Arată-te suflete la porţile neantului căci ascunsă este vrerea zilei de mâine şi numai tu îi poţi decide soarta, tot aşa precum tu singurul eşti cel ce naşte destinul timpului.

Revino suflete în matca lucrurilor şi din fluviul vieţii fă cale pentru legea firii, iar

AZIR Spiritul Liber la temelia universului aşază dorul speranţelor tale nezămislite încă.

Împărtăşeşte-te suflete cu nopţile conştiinţei şi destăinuie vrerea ta visului zorilor, astfel ca toate faptele fiinţei eterne să rămână, peste cele îndelung trecătoare ale nemuririi.

Adapă-te suflete din seva păcatului şi nu te zgârci la cupa amărăciunilor, căci orice virtute a fost mai întâi lut al existenţei şi abia apoi cale divină spre lauda învingătorului.

PSALM

Doamne îţi mulţumesc pentru răbdarea cerului şi trecerea norilor, pentru calmul vulturilor şi pacea stelelor, pentru speranţa trecutului şi certitudinea viitorului, pentru anotimpul împărtăşirii şi roadele dăruirii, pentru valul destinului şi înţelepciunea timpului, pentru şoapta frunzelor şi farmecul gândului, pentru taina inimilor şi misterul trecerii.

Şi iarăşi îţi mulţumesc pentru întunericul ce-mi dezvăluie strălucirea lumii, pentru suferinţa ce-mi luminează retina amintirii, pentru jalea ce deschide drumul împlinirii, pentru lacrimile urmate de sărbătoare şi pentru toate iernile sufletului care s-au topit în primăverile speranţei.

BINECUVÂNTARE

Fie ca rodul destinului să-mbrace haina spicului de grâu, pentru ca deopotrivă oameni şi păsări şi vite şi gâze să se cuprindă strâns în feeria secerişului.

Fie ca marginile cerului să nu poată atinge niciodată apele pământului, pentru ca visul celor plecaţi pe mare şi speranţa celor de acasă veşnic să rămână împreunate.

Fie ca templul zilei de ieri să fie slăvit în mijlocul cetăţii, pentru ca ziua de mâine să vină în pelerinaj la sufelutul omului cu darurile vieţii.

Fie ca soarele lumii să se retragă în cerul său din când în

când, pentru ca ochii fiinţei să poată contempla gloria stelelor de pe firmamentul sufletului său.

Fie ca ruga vulturilor să poposească la urechea timpului şi dansul fluturilor să cuprindă noaptea raţiunii, pentru ca fiul omului să revină pe pământul fraţilor săi uitaţi lor.

Fie ca niciun munte să nu se înalţe mai sus deât el însuşi şi nicio vale să nu coboare mai jos decât durerea lumii, pentru ca taina cerului şi visele omului să-şi fie mereu aproape.

Fie ca nimic să nu rămână aşa precum este şi niciun lucru să nu devină ceea ce a fost, pentru ca orice reîntoarcere la izvoare să găsească mereu apa vieţi proaspătă.

GLASUL TIMPULUI

Glasul Timpului sălăşluieşte în vântul de miazănoapte ce trage cortina vieţii peste rodul lumii, dar din când în când el face popas în cugetul omului pentru a întoarce fila istoriei.

Glasul Timpului colindă peste mările existenţei şi călăuzeşte corăbierul plecat spre descoperirea sufletului său, dar el nu decide asupra celor ce şi-au aflat destinaţia călătoriei şi sacrificiul misiunii lor.

Glasul Timpului îşi poartă în mari înălţimi rodul izbânzi şi în depărtate străfunduri de istorie comoara luminii proprii, dar niciodată acestea nu sunt de neatins pentru cel ce s-a născut a

doua oară întru virtutea devenirii sale.

Glasul Timpului colindă toate drumurile umblate ale lumii spre slava deşertăciunii călătorilor, dar nu se însoţeşte decât cu aceia care au făcut din taina vieţii lor Marea Trecere.

Glasul Timpului poposeşte în toate templele pământului pentru bucuria fiilor săi, zeii lumii, dar cea mai tainică împlinire a sa este tocmai adormirea lor în uitarea omului, spre înălţarea sufletului întru misterele cerului.

Glasul Timpului se însoţeşte în calea sa cu noaptea patimilor vieţii însă îşi luminează trecerea cu luceafărul de dimineaţă al rugurilor lumii.

PRECUM BRADUL

Precum Bradul rămâne falnic şi încrezător în Trupul Muntelui, aspirând la Albastrul Senin al Cerului, chiar împovărat de Omătul Iernii şi Viscolele Naturii, tot aşa tu, omule, ridică-te pe Culmile Senine ale Fiinţării şi nu-ţi lua Privirea de la Stelele Nopţii Călăuzitoare ce-ţi vor arăta Drumul Destinului prin Viscolul Vieţii.

*

Precum Arţarul din Haosul Pădurii se ridică semeţ către duminica Singurătăţii şi îşi trimite pe Aripi de Vânt Seminţele Devenirii ca să contemple Lumea, tot aşa tu, omule, lasă-ţi

Seminţele Gândului purtate de Soarele Libertăţii către Tărâmul Etern al Nemuririi de Mâine.

*

Precum Stejarul blând şi înţelept străjuieşte singur Pacea Câmpiei Nesfârşite, adăpostind Călătorul în Marea sa Trecere, tot aşa tu, stând împăcat cu tine însuţi şi adânc înrădăcinat în Solul Cunoaşterii, îl casa Universului pentru Fiinţa rătăcindă pe întinderea Nemărginită a Manifestării.

MAXIME ŞI AFORISME

1. Orice călătorie se naşte în Vis, creşte în Speranţă, se maturizează în Decizie, trăieşte în Planificare şi sfârşeşte în Eşec…

Pentru că uităm să facem… Primul

Pas!

2. Ne pierdem atât de adesea pe noi înşine, şi ne regăsim într-atât de rar, încât se pune întrebarea: suntem noi cei adevăraţi sau numai rămăşiţele unei misiuni de salvare eşuate?

3. Paradox existenţial: acela care-i prea grăbit spre a se opri o clipă, la un om, fuge să se ascundă în ceilalţi – de sine însuşi.

4. Parazitism uman: să trăieşti în lume fără a te interesa de nevoile ei; numai să-i ceri favoruri.

5. Parazitism social: a trăi printre oameni fără a fi alături de

ei. Este ca şi cum puricele din spinarea elefantului s-ar lăuda lumii întregi despre forţa şi măreţia sa.

6. Fiecare întâlnire cu un om este o zi de sărbătoare. Numai că ne-am obişnuit să avem atât de puţine sărbători într-un an… ori într-o viaţă.

7. Fugim de noi şi ne ascundem în ceilalţi. Apoi ne căutăm şi nu mai ştim unde ne-am pus. Fiindcă uităm cu adevărat, numai de existenţa lor.

8. Nerecunoştinţă profană sau inadaptare existenţială: să primeşti de la viaţă tot ce-ţi doreşti, dar să refuzi ce-ţi este cel mai necesar.

9. Visăm să atingem Cerurile; sperăm că vom ajunge măcar până în Vârful Muntelui; ne propunem ca, cel puţin să parcurgem cât mai mult din Drum şi ne programăm să începem Călătoria.

Dar tot ce facem e nimic altceva decât să batem pasul pe loc în planuri zadarnice.

10. Munca este precum orice bătălie: virtutea ei stă-n eroismul soldatului, nu în sorţii victoriei.

11. Vulturii nu zboară în stoluri, fiindcă au nevoie de spaţii largi în care să-şi întindă aripile sufletului.

12. Să facem din faptă crezul, din crez

— Datoria, din datorie – misiunea vieţii, din viaţă – sărbătoarea fiinţei noastre.

13. Să dăm naşterii noastre un sens în viaţă; să dăm vieţii noastre un scop în lume; să dăm scopului o cauză, o misiune în lucrare; şi cauzei un efect: adică împlinirea faptului nostru de a fi.

14. E-adevărat că murim câte puţin cu fiecare clipă ce urmează naşterii noastre. Dar oare lemnul nu se mistuie la fel pentru a dărui lumii căldura fiinţei sale?

15. Adevărata întâlnire cu un om nu poate avea loc decât în lăcaşul fiinţei. Şi nu-i nimic dacă nu avem o cameră de oaspeţi; putem să-l primim în bucătărie, la focul din vatra sufletului. Mai rău este când ne lipseşte întreg locaşul.

16. E-adevărat că uneori clipa aduce mai mult decât anul. Însă o astfel de clipă nu urmează niciodată decât multor ani de trudă pe ogorul vieţii.

17. Tot ceea ce este are un început şi un sfârşit. De aceea eternitatea nu-i decât o altă formă a lui „a nu fi”.

18. Adevărata măsură a omului: să facă realizabil ceea ce lumea a dovedit a fi imposibil.

19. Trebuie să facem astfel încât trecerea noastră prin viaţă să fie Marea Trecere. Numai aşa o vom putea deosebi de simpla

întâmplare.

20. Dacă în lumea pământului oamenii şi-au ridicat temple de lut, unde se strâng spre a vorbi despre căutarea lui Dumnezeu, în lumea gândului spiritele se adună pentru a dovedi prin altarul fiinţei lor că Demiurgul este dintotdeauna şi pretutindeni regăsit.

21. Indiferent că norocul şi-l face omul, cu mâna lui, ori îl primeşte

AZIR Spiritul Liber cadou de la Viaţă, un lucru e cert: omului îi aparţine numai folosinţa norocului. De rezultatele acestei folosinţe trebuie să beneficieze întreaga umanitate şi Viaţa înseşi. De aceea, zic: frate, fereşte-te cu toată puterea de noroc; refuză-l, aruncă-l dar nu te lăsa prins în mrejele lui căci el te face dator-vândut Vieţii.

Păstrează-ţi demnitatea libertăţii; desfă lanţurile fiinţei tale şi redă-i plăcerea zborului. Atrage de la tine tot Ghinionul şi toate Poverile lumii. Întreaga urgie a Vieţii strânge-o la poarta sufletului tău. Dacă vrei ca visul stelelor să-ţi fie mai aproape de speranţa sufletului.

22. Gândul mare al unui om mic e înzecit mai valoros/ util decât gândul mic al unui om mare.

23. Fiecare act de gândire/ reflecţie/ raţionare, ne aduce

aminte că există. Dar numai urmele eforturilor noastre – în lumea materiei ori a spiritului – ne pot dovedi aceasta.

24. În lume nu contează ce eşti, ci numai ceea ce faci cu faptul că eşti ceea ce eşti.

25. Greşeala majoră a societăţii: întrebuinţează omul, în loc să-l investească. Îl utilizează, consumându-l în felul acesta, în loc de a-l cultiva şi a-i culege roadele sale perene.

26. De când ne facem intrarea în Lume, ne întâmpină, în Poarta Vieţii prima şi cea mai mare minciună a Existenţei: iluzia că am fi. Avem însă la dispoziţie un destin de om spre a spulbera această iluzie şi a pune în locul ei adevărul: şi anume să dovedim că suntem. Dar pentru aceasta e necesar să ne facem; de la început şi până la sfârşit.

Natura a trimis pe lume o potenţialitate. Noi trebuie să-i dăm chipul realităţii, împlinind-o.

27. Majoritatea regretelor merg în urma crucii noastre. Atât în timpul vieţii, când trebuie să o purtăm noi înşine, cât şi după moarte, când ne-o aşază alţii la căpătâi.

28. E rău să dai speranţă deşartă unui om, dar mult mai rău este să-i iei acestuia speranţa, fie ea şi deşartă.

29.Ca după orice trecere şi după cea a Timpului rămân doar Urmele: urmele trecerii lui peste noi şi urmele trecerii noastre

prin el. Pe cât de multe şi profunde sunt primele, pe-atât de rare şi efemere cele din urmă.

30. Că lumea e un vis, o iluzie, o speranţă, un proiect etc. s-a spus dintotdeauna de către marii oameni. Ce s-a omis însă: lumea este deopotrivă şi în primul rând o Şcoală. Sau poate nu întâmplător, căci pentru sufletul în prima tinereţe viaţa trebuie să fie un joc.

AZIR Spiritul Liber până creşte astfel încât să poată purta pe umeri Datoria acesteia.

31. Agricultorul îşi ordonează viaţa şi activitatea după ciclurile naturii: când e de semănat – seamănă, când e de cosit – coseşte, iar când e vremea culesului – culege. Atunci şi nu altă dată.

La fel şi pentru cercetător – semănător în lumea gândurilor. Căci şi aceasta aparţine în egală măsură Naturii, ca şi lumea pământului, şi de aceea dator este a-şi armoniza conduita cu mersul proceselor vieţii. Astfel încât fiecare gând trebuie să-l găsească pregătit a-i împlini rostul, întocmai cum fiecare anotimp îl găseşte pe gospodar cu uneltele în bună stare.

În rest, toate celelalte aspecte ale vieţii – familie, prieteni, petreceri, suferinţe, împliniri ori eşecuri – sunt deopotrivă fără valoare în faţa Naturii şi-a mersului ei. Pentru ea, tot ceea ce

contează este datoria şi efortul împlinirii acesteia.

32. Definiţia omului: un aluat dăruit de Dumnezeu cu toate aromele universului. În măsura în care le cunoaşte şi dă o formă acestui aluat în acea măsură există. Dacă nu – nu. Pentru că asta-i tot ce poate face omul: să fie; – o formă. (Adică mai mult decât un aluat aromat).

33. Gânduri mari bat la poarta minţii tuturor. Dar nu lasă urme decât în

AZIR Spiritul Liber sufletele pregătite să le poarte amprenta peste timp.

34. Dăruind, veţi obţine – stă scris în Cartea Sfântă. Dar dacă ne dăruim pe noi înşine, cine să mai rămână pentru a primi recompensa?

Iată problemă de meditaţie pentru noii scriitori de Cărţi Sfinte. Căci omul de astăzi nu e un simplu nemuritor de rând – un comerciant într-ale vieţii; ci un adevărat cezar; ori dăruieşte totul, începând cu sine şi atunci nu vrea nimic în schimb; ori refuză gestul simplist al debarasării de lucruri spre a-şi asuma responsabilitatea şi efortul punerii lor în Lucrare.

Căci e uşor să dăruieşti talantul ce tocmai l-ai primit de la viaţă, dar misiunea ta, Omule, este de-al înmulţi şi-a dărui vieţii numai diferenţa.

35. În dorinţa lor neînfrânată de a ajunge cât mai repede şi cu orice preţ la Adevăr, oamenii uită a se opri pe culmile lui luminoase şi alunecă dincolo, în tenebroasele prăpăstii ale Erorii.

36. Ca şi pomul, şi omul pentru a rodi, trebuie mai întâi să înflorească. Pe cât de frumoase şi multe sunt florile speranţei în Anotimpul Tinereţii, pe atât vor fi de bogate şi îmbietoare roadele sale în Anotimpul Dăruirii.

37. Omul şi muntele se aseamănă prin aspiraţia lor către cer. Numai că muntele e cu un pas înainte. Şi în plus

AZIR Spiritul Liber el înalţă cu sine întreaga lume a pământului.

38. Cea mai mare parte a vieţii ne-o petrecem alergând. Iar în scurtele răgazuri de popas, suntem prea obosiţi ca să ne putem gândi încotro.

39. Nimicnicia nu poate exista decât în lumea oamenilor. Şi poate tocmai datorită rarităţii ei în univers, aceştia i-au acordat cea mai mare valoare.

40. Speranţa: loc de popas pentru călătorul obosit şi a doua şansă pentru luptătorul învins.

41. Gândul şi fapta sunt cele două extreme ale unei realităţi croite pe măsura omului. La mijloc o tablă mare de calcule:

acolo s-a potignit omenirea.

42. Acela care nu-şi doreşte o întreagă grădină, n-are cum spera să poată creşte o floare.

43. În lucrul cu oamenii trebuie să-i privim precum păsări libere ale cerului: poţi afla unde-şi au cuibul, dar nu vei şti niciodată mai dinainte, unde-i vor purta aripile în zbor.

44. Pentru cei ce joacă în arene totdeauna de cea mai mare importanţă sunt huiduielile ori încurajările din tribune. Pentru soldatul plecat în misiune, însă, întreaga nădejde stă-n spadă şi-n braţ, iar nu în pietrele ori

AZIR Spiritul Liber florile aruncate la picioarele-i de cei de pe marginea drumului.

45. Soarele zâmbeşte trecătorilor în fiecare dimineaţă – şi de aceea toate zilele sunt la fel.

Numai pentru luptători fiecare dimineaţă poate fi ultima astfel că toate zilele sale devin unice.

46. Omul – jumătate fiinţă, jumătate dorinţă. Între acestea două Speranţa se luptă pentru un armistiţiu. Şi nu e de mirare atunci că sfârşeşte mai totdeauna într-o mare deşertăciune.

47. Dacă oamenii selectează vitele după productivitate, oare nu e normal ca viaţa să facă întocmai la fel cu noi?

48. Unii spun că nu contează cine eşti; alţii că prea puţin

importă cât şi cum gândeşti.

Dar există câţiva care cred că dacă nu gândeşti, într-adevăr nu are importanţă dacă şi cine eşti.

„Cine” aparţine Lumii; „a fi” aparţine Vieţii. De aceea alăturarea lor nu poate fi decât un nonsens existenţial.

49. În Portul Destinului ne îmbarcăm pe Corabia Speranţei pentru Călătoria pe Marea Vieţii. Chiar de la prima Vâslă a Gândului coborâtă în Seva Dorinţei, Naufragiile Disperării încep a ne pândi Visul Zilei de Mâine.

50. Venim pe lume: speranţe. Trecem prin viaţă: proiecte. Şi sfârşim: uneori

AZIR Spiritul Liber dezastre, cel mai adesea deznădejdi şi mult prea arareori împliniri: adică rezultate utile lumii şi vieţii.

51. Am fost acuzat că prea venerez Femeia. Necredincioşilor! Este singurul altar autentic, lăsat spre călăuzire şi sprijin sufletului nostru. Restul, toate sunt artefacte ale masculinităţii. Adică idoli falşi.

52. S-a spus că „nu trebuie să lupţi decât în bătăliile pe care le poţi câştiga”.

Dar asta numai dacă eşti general. Omul însă are datoria de a participa la toate, ca simplu soldat ce se găseşte; ca executant. Generalul – regizorul bătăliei – este altcineva.

Virtutea soldatului stă-n însăşi participarea cu toată dăruirea sa.

53. Sufletul omului – un vas gol pe care viaţa îl umple, după caz, cu mizeria sau cu îmbelşugate roadele împlinirii, după străduinţa gospodarului purtător.

54. Trecerea prin viaţă, ca şi mersul pe bicicletă trebuie să priveşti mereu înainte, altfel rişti să ajungi unde nu vrei sau, mai rău, să nu ajungi nicăieri: adică să te prăbuşeşti la cea mai mică încercare.

55. Stelele au fost lăsate drept călăuză pentru corăbieri; dar pământenii încă mai folosesc opaiţul.

56. Fiecare astru are sclipirea lui. Doar omul încă nu şi-a regăsit-o pe a sa.

57. Venim pe lume semănând speranţă; ar trebui să plecăm luând cu noi roadele împlinirilor. Dar cel mai adesea nu facem decât să risipim viaţa în vânturile pustiirii de sine. Şi atunci e de mirare dacă în Amurg nu ne rămâne decât recolta deznădejdii?

58. Progresul omenirii: în Zori visăm să mergem mai departe. Ceasul de Amiază ne prinde încurcaţi în calcule şi măsurători, pentru ca Amurgul să ne trimită la culcare obosiţi de-atâta bătut pasul pe loc.

Credinţa într-o nouă Zi, păstrează însă vie speranţa

începutului Călătoriei.

Cât despre împlinirea ei… Atât de departe nici cea mai tânără speranţă nu mai îndrăzneşte a se avânta!

59. De n-am avea Cerul deasupra şi pământul sub picioare, ne-am simţi striviţi de greutatea Infinitului.

60. Suferinţa este fântâna din care Sufletul se adapă atunci când pasul îi şovăie pe cărarea abruptă a vieţii.

61. Paradoxul speranţei: Fără neîmpliniri nu ar exista speranţă, ci doar certitudine.

Dar certitudinea este rece şi închisă; ea răpeşte fiinţei umane libertatea, condiţionând-o spre un ceva anume, dinainte stabilit şi unanim cunoscut.

Doar speranţa păstrează misterul asupra finalului şi îi lasă posibilitatea de a se petrece în orice orizont; şi nimeni nu ştie aceasta mai dinainte.

62. De la vis la împlinire calea nu-i cu nimic mai lungă decât cea de la vis la deznădejde. Numai că prima urcă, pe când cealaltă coboară. De aceea şi ajungem atât de repede acolo jos: pentru că nu trebuie să facem nimic – şi asta facem cel mai bine.

63. După fiecare dezastru noi începem reconstrucţia, atât în lumea materiei cât şi în cea a spiritului, fără să observăm că ceea ce ni se cere, de fapt este nu reconstrucţie (adică edificare pe

ruinele a ceea ce-a fost) ci construcţie din nou, adică să facem posibil, realizabil ceva ce înainte n-a fost; – decât cel mult un vis.

De aceea, atâta timp cât în lume există vise, iar în noi zace un Manole, vom fi mereu întâmpinaţi de dezastre pe calea vieţii. Ele sunt marcajele ce ne arată când şi unde trebuie să înălţăm câte o mănăstire. Una nouă… a noastră.

64. Definiţia revoluţiei. „Semeni vânt, culegi furtună", a spus cândva cineva. Dar s-a temut să meargă mai departe: semeni furtună, culegi o lume nouă.

65. Dezrădăcinare: le-am cerut zeilor aripi, să ne înălţăm la cer, dar am uitat că ne-au rămas cuiburile pe pământ.

66. Vânturile Destinului ne poartă pe fiecare dintre noi – seminţe de umanitate – peste orizonturile devenirii. Într-o bună zi vom găsi poate un petec de speranţă în care să ne înfigem rădăcinile spre a rodi fructul fiinţei noastre pentru bucuria cerului, ori a pământului, ori, fie şi numai pentru bucuria omului însuşi.

Dar câte ţinuturi ale deznădejdii trebuie străbătute până la acel petec de speranţă…!

67. Omul este jumătate rol, jumătate vis. Dacă visul lipseşte nu rămâne decât umbra rece şi distantă a unui destin

mort înainte de naştere. O formă fără viaţă; carcase goale ce se petrec în linişte câteva zeci de ani, după care se depun în Cimitirul Marii Uitări.

68. S-a spus că visul de azi este cheia realităţii de mâine. Dar mereu s-a omis Cel ce descuie uşa; Cel ce transformă visul în proiect şi zideşte din proiect realitatea unei împliniri. Căci fără El, mâine rămâne o pură utopie.

69. Înainte de a deveni fluture, omida trebuie să-şi dorească aripi, să fie pregătită pentru măreţia zborului şi, mai ales, să deteste suficient de mult faptul de a se târî mereu.

70. Oţelul înainte de-a fi spadă şi-a participa la bătălie, trebuie să treacă

AZIR Spiritul Liber prin caznele focului în atelierul fierarului.

La fel şi caracterul omului este prelucrat de măiestria Destinului. După măsura bătăliei ce va să o poarte.

71. Deşi se nasc din seva pământului, toţi copacii aspiră spre cer. Numai omul se-nfundă tot mai adânc în lutul materiei.

72. Toţi oamenii sunt călători prin viaţă, dar vor lăsa cu adevărat urme – adică împliniri – doar cei ce reuşesc să facă din destinul lor Marea Trecere.

73. Fiecare om e un moment de popas în grăbita curgere a

timpului. Iată de ce avem nevoie de atâţia oameni: ca să ne luăm o pauză binemeritată. Dar până la a opri timpul în eternitate, mai este mult. Cam atât cât suma distanţelor dintre două momente de popas: adică dintre Tine şi Mine.

74. Bisturiul nu rezolvă problemele decât în domeniul chirurgiei. În viaţă nu trebuie să înlături, ci să găseşti soluţii.

Căci aşa cum se regăseşte organismul mai împuţinat după extirpare, tot aşa şi sufletul se află mai sărac la fiecare problemă ocolită.

75. De cele mai multe ori un conflict deschis rezolvă în câteva momente probleme pe care zeci de ani de pace mocnită nu le-au putut stinge. Aşa în

AZIR Spiritul Liber diplomaţie, aşa şi în sufletul nostru. De aceea e bine să ne războim din când în când cu noi înşine.

76. Cu ochii ţintă la stelele bălţate ale viitorului riscăm să uităm prăpăstiile deschise în calea noastră pe drumul prezentului.

77. Reţeta sufletului: se hrăneşte cu speranţă, însă creşte doar din împliniri.

78. Dorinţa în faptă e ca sarea în bucate: nu e bine să pui prea multă, dar nici nu trebuie să-ţi lipsească.

Aceasta numai dacă nu ai ales să ţii dietă existenţială: adică

să duci o viaţă searbădă.

79. Ne dorim un lucru atât timp cât nu-l posedăm. După care nu ne mai pasă de el. Şi poate că de aceea ţinem atât de mult la noi înşine: pentru că, încă, nu ne avem în stăpânire.

80. Curgerea timpului şi trecerea omului se aseamănă prin aceea că ambele se petrec la fel de repede. Însă pe când prima lasă urme totdeauna, cealaltă prea arareori.

81. Omul se chinuie să lase urme, timpul se grăbeşte să le şteargă. Atunci nu e de mirare că omenirea rătăceşte atât de des drumul cel bun.

82. Pe plaja vieţii nenumărate sunt trupurile corăbiilor eşuate. Dintre

AZIR Spiritul Liber acestea numai unele au apucat să vadă frumuseţile mărilor tropicale; altele au prins de s-au luptat chiar şi cu gheţurile arctice. Dar sunt multe a căror vopsea încă nu s-a uscat bine – ele n-au apucat nici măcar prima călătorie.

Ce le-a lipsit? Poate un căpitan destoinic; sau poate nu şi-au ales bine orizonturile…

83. S-a spus că viaţa e un chin, o provocare, o competiţie, un mare banchet, o cale spre mântuire, o datorie, o închisoare, o şansă (ultima) etc. Dar viaţa e o simplă Zi de Şcoală: adică toate acestea la un loc şi încă altele nebănuite.

84. Visul este tatăl oricărei Împliniri; Strădania omului – mama sa.

Şi cum nu poate exista zămislire fără ambii părinţi, tot aşa nu poate exista împlinire decât din împreunarea acestor două.

Fără Vis, Împlinirea nu este decât un avorton, un copil nedorit, aruncat din sufletul omului şi lăsat pe drumurile pustiite ale sorţii.

Fără Strădanie, rămâne simplă sămânţă spulberată în zările speranţei deşarte.

85. Toate marile creaţii ale omenirii s-au născut din efortul autorilor de a-şi rezolva anumite probleme personale.

Căci cine n-a băut întreaga cupă a suferinţei de sine, n-are cum trăi suferinţa altora.

86. Ne suntem atât de îndepărtaţi unii altora, pentru că încă nu am întins punţi de speranţă peste prăpăstiile suferinţelor noastre însingurate.

87. Ne dorim atât de mult voluptatea clipei, încât suntem dispuşi a ignora într-un totul clipa voluptăţii.

88. Că uităm de ceilalţi nu e aşa mare pagubă, căci ei sunt mulţi şi se va găsi cineva să ne aducă aminte. Doar când uităm de noi înşine, cine oare o va mai face?

89. Orice viaţă trăită cu sens lasă un drum, sau măcar o

potecă – fie ea cât de şerpuită. Uneori e drumul pierzaniei de sine, alteori al regăsirii. Şi de cele mai multe ori, deopotrivă al amândurora.

90. Consecvenţă atitudinală: omul aleargă spre nicăieri fiind convins că vine de niciunde.

91. Timpul trece peste viaţa omului precum norii pe bolta cerului. Numai că în urma lor străluceşte soarele, pe când în urma timpului cel mai adesea rămâne umbra amintirilor şi prea arareori licărirea slabă a câte unei împliniri.

92. Între „a avea” şi „a fi”, făptura umană îşi cerne disperarea. Căci prea adesea înşelată de prima, se repede în prăpăstiile celeilalte.

93. Încercările vieţii sunt precum pietrele de moară: ele transformă boabele speranţei în recolta împliniriilor.

94. Infinitul orizonturilor pe unii îi sperie, pe alţii îi împlineşte. Primilor le aduce aminte de goliciunea din ei, pe când celorlalţi din ce întreg mare fac parte.

95. Umblând atât de mult pe pământ, ne-am obişnuit într-atât cu greutatea noastră, încât şi când ne-am făcut aripi, le-am gândit din plumb: adică atârnând a disperare.

96. Toţi oamenii îşi doresc să devină

„Cât mai cu greutate”. Numai păsările visează la tehnici de

uşurare, adică de înălţare.

97. Tragismul speranţei: fiecare speră să găsească împlinirea ideală şi de aceea o refuză mereu pe cea prezentă şi atât de necesară.

98. Pentru cercetător – ca şi pentru agricultor – nu contează cât a însămânţat, câte eforturi şi speranţe a irosit, ci numai câte hambare a reuşit a umple cu roadele muncii sale oferite umanităţii.

99. Părerea de rău este cea mai jalnică şi perfidă dintre toate

AZIR Spiritul Liber slăbiciunile umane, căci ea apare totdeauna după fapta păcătoasă şi amorţeşte cugetul făcându-l să uite de datoria îndreptării.

100. Virtutea zborului e valoroasă numai în lumea naturii. De aceea în lumea oamenilor păsările cele mai virtuoase au fost considerate dintotdeauna un pericol pentru ogradă.

101. Paradox existenţial: venim pe lume plângând, fiindcă nu ştim ce ne aşteaptă. Trăim o viaţă de chin şi suferinţă, iar la plecare plângem din nou chiar dacă ştim ce lăsăm în urmă.

102. Omul este 99% suma regretelor şi abia 1% asumare a faptelor.

103. Paradoxul împlinirii: nu ceea ce introducem în noi ne

împlineşte, ci tocmai ceea ce dăm afară, ceea ce exteriorizăm – creaţia, nu asimilaţia.

104. E înzecit mai folositor gândul cel mai mic, dar care lasă în urma sa o înfăptuire pentru omenire, decât marile idealuri, ce trec precum furtunile mării, tulburând mintea şi sufletul corăbierului.

105. Prin definiţie, orice lucru din Univers este deopotrivă jumătate creaţie, jumătate distrugere. Numai fiinţa umană mai oscilează încă între acestea două, fiind când una, când alta.

106. Venim de „nu se ştie unde" şi mergem spre „nu se ştie ce". La mijloc un „nu se ştie cum" ne face să irosim perioada numită „viaţă". Fără să apucăm a ne întâlni cu prea-simplul

„De ce" care ne-ar fi salvat de această rătăcire, aducându-ne spre noi înşine.

107. Chiar dacă acum e „fiul rătăcitor", să nu uităm că omul are aceeaşi origine şi aceeaşi familie cu fraţii săi din Lumea Naturii.

108. Lucrurile mari şi valoroase pentru progresul omenirii au fost săvârşite de oameni care nu s-au lăsat pervertiţi de şcoala timpului lor. Căci şcoala înseamnă să torni seva gândirii şi simţirii într-o formă fixă, moartă; înseamnă a învăţa să funcţionezi după anumite comenzi; şcoala formează oameni

pentru societate, pentru binele ei de azi şi nu pentru oamenii ca fiinţe în sine. De aceea şcoala, aparţinând istoriei nu poate fi decât un centru de dresaj.

Dar spiritul uman este liber prin natura sa existenţială şi numai cei ce înţeleg să îşi asume această stare de a fi, pot avea acces, cu adevărat, în universul ideilor mari şi înnoitoare. Orizonturile se dăruiesc doar celor ce-şi deschid aripile spiritului pentru a porni în Migraţia Devenirii. De aceea, dacă vrem roboţi, să-i trimitem la şcoală; dacă vrem, oameni, să ne ocupăm de dezvoltarea liberă a spiritului lor.

109. Cu viaţa nu poţi negocia niciodată. Regulile ei sunt simple şi clare: îi dai, îţi dă; îi iei, îţi ia. E ca o maşinărie uriaşă la scara întregii naturi.

Dar poţi negocia, cu Cel ce se ocupă de bunul mers al acestei infailibile maşinării, cu Cel ce poate face ca viaţa ta să fie aşa cum vrei. Însă pentru aceasta trebuie ca mai întâi să vrei, cu toată fiinţa ta, adică să te dedici, să te dăruieşti întru totul acestui proiect numit propria ta devenire.

Până la urmă acelaşi mecanism inefabil; atâta doar că acum nu mai este „voia sorţii”, ci rodul muncii tale. Rezultatul poate fi acelaşi ori altul, n-are importanţă. Ceea ce contează e faptul că abia de acum, în afara acestui rezultat şi independent de el, eşti

tu.

110. Oamenii cred că senectutea aduce valoare, pentru că ei încă se mai apreciază după permanenţă nu după utilitate.

Şi de aceea lumea e un mare anticariat: găseşti toate vechiturile nefolositoare afişate la loc de cinste. Un cimitir cu fragmente de nemurire destrupate.

111. Oricât de mare ar fi, orice templu se edifică din trupul minusculelor cărămizi. La fel şi orice ideal, devine realitate numai datorită micilor înfăptuiri care-l preced.

112. Idealul e un proiect fără termen de împlinire, dar care poartă în sine mai multă viaţă decât toate înfăptuirile ulterioare, care-l transformă în realitate.

113. Niciodată nu e prea târziu ca să fi cine eşti.

114. Profesiunea nu e o specializare în a face ceva, ci o deschidere, cu orizont pentru creaţie şi autocreaţie, pentru progres şi autodepăşire. Profesiunea este pentru om eterna chemare şi mereu marea tentaţie. De aceea nu se poate preda în şcoli: fiindcă e un copac falnic înflorit în Primăvara tinereţii, născut în sufletul omului din sămânţa furată de alizeul pasiunii, ocrotit de soarele speranţei şi hrănit din seva dorinţei de sine şi de alţii.

115. Oamenii îşi doresc să fie „cu picioarele pe pământ”,

păsările se străduiesc să-şi apropie cât mai mult aripile de cer.

116. Imperativ existenţial uman: nu cu ochii ţintă la icoane şi la stelele bălţate ale cerului, ci cu privirea concentrată pe lutul materiei ce trebuie transformată de urmele paşilor noştri în Marea Trecere prin Marea Frământare spre Marea PreFacere: creaţia de sine.

117. Orice fruct înainte de a fi gata de cules, trebuie să fi fost mai întâi sământă, apoi lemn, apoi floare. Întocmai la fel şi oamenii mari, înainte de-a bucura lumea cu roadele fiinţei lor, trebuie să fi trecut ei înşişi prin etapele dezvoltării de la nimicnicia

AZIR Spiritul Liber comună, la voinţa înălţării, la speranţa viitorului, la frumuseţea caracterului şi belşugul rodniciei.

118. În sământă toţi copacii sunt la fel: speranţe. Şi numai în roade putem deosebi stearpa deşertăciune, de autentica împlinire.

119. Ne dorim vise frumoase pentru că în ele toate problemele se revoltă singure şi urâm coşmarurile fiindcă acolo drumul spre noi depinde de găsirea soluţiilor.

Astfel încât se pune întrebarea: ne dorim atât de puţin pe noi înşine încât să ne asumăm acest efort, sau suntem doar peste măsură de leneşi.

120. Pentru pomii roditori fiecare floare este speranţa unui fruct, iar fiecare fruct dovada existenţei şi certitudinea perpetuării.

Întocmai sunt pentru om visele şi faptele sale.

121. Ceea ce deosebeşte împlinirea de o faptă întâmplătoare, este că numai prima s-a născut din vis, s-a hrănit din speranţă şi a crescut în sufletul omului. Cealaltă aparţine Lumii Naturii, dar împlinirea este adevărată odraslă a fiinţei.

122. Călătoria spre noi, începe totdeauna cu o mare rătăcire prin ceilalţi. Şi atunci e de înţeles de ce

AZIR Spiritul Liber multe nu ajung să-şi cunoască vreodată ţinta, destinaţia finală.

123. Paradox existenţial: în geometria dezvoltării umane calea cea dreaptă spre noi înşine trebuie să facă un ocol prin toţi ceilalţi.

124. Fiecare creaţie consumă din sufletul nostru de azi, dar adaugă la sufletul nostru de mâine. Astfel încât dintre toate fructele pământului, omul creator este singurul care sporeşte prin epuizare.

125. Pretutindeni în lumea naturii, munca este însoţită de suferinţă şi mizerie colaterală. Deopotrivă în spaţiul materiei cât şi în cel al spiritului. Numai că în acest din urmă caz ea are un

paradoxal efect progresist; şi poate de aceea omenirea i-a dat numele de „creaţie artistică”: adică beţie consolatoare a sufletului istovit de munca existenţială.

126. Decât diamante pierdute în mocirla existenţială, mai bine pietre de rând, dar purtate cu drag în coliere, spre încântarea ochilor şi sufletului omului.

Căci orice valoare, ca să-şi câştige dreptul la viaţă, trebuie să se facă utilă fiinţei. Altfel rămâne o tristă şi însingurată utopie: adică fecundare sterilă a raţiunii şi avorton nedorit al creaţiei.

127. Toţi oamenii înalţă din când în când privirea spre stele. Dar numai unii fac din lacrimile cerului izvor pentru sufletul lor însetat de viaţă.

128. Venim pe lume liberi şi uşori pentru că toată suferinţa ni se descarcă în ţipătul primordial. Apoi descoperim clipele de bucurie şi învăţăm să ne încărcăm sufletul cu dorinţe şi speranţe. Până când, sufocaţi de greutatea atâtor deznădejdi, sfârşim prin a pune un mare punct înaintării noastre. Este momentul celui de-al doilea Mare Strigăt, pe atât de sălbatic, pe cât de cruntă disperarea pierderii până şi a celei din urmă dorinţe: acea de noi înşine.

129. Vocea dorinţei şi mirajul ţărmurilor îndepărtate sunt

cele două Chemări ce-l fac pe corăbier să părăsească liniştea căminului spre a se lupta cu valurile înspumate ale Oceanului Existenţei.

130. Când ţi s-a stricat maşina, nu mergi la universitate să audiezi un curs despre rulmenţi şi calculul coeficientului de frecare, ci te duci la mecanic să îţi repare problema. Căci ceea ce-i trebuie maşinii este o reţetă şi instrumente de schimb, nu discursuri şi păreri academice.

La fel şi în psihopedagogie: avem nevoie de reţete nu de conferinţe şi congrese. Trebuie să tragem omul la rampă şi să-l reparăm, căci

AZIR Spiritul Liber exploatarea lui de către societate i-a produs multiple şi grave stricăciuni.

131. Dacă agricultorul frământă lutul pământului pentru a permite vieţii să se înalţe înfloritoare spre stelele cerului, cercetătorul preface lumea spiritului spre a permite aceleiaşi vieţi să coboare din înaltul astrelor, în lumea oamenilor bucuria acestei înfloriri.

132. Pentru cei ce au ales Călătoria, tovarăşii de drum sunt înzecit mai valoroşi decât toate sufletele rămase acasă, ori privitoare de pe margine… Chiar dacă ei, de multe ori, nu ştiu aceasta…

133. În adevăratul său sens, managementul reprezintă acel complex de strategii care permit buna dezvoltare a oricărei activităţi după modelul bulgărelui de zăpadă: îţi trebuie ceva material pentru formarea lui iniţială, după care îl arunci ori îl rostogoleşti şi creşte singur. Dacă ai norocul să şi găseşti o pantă, lucrurile chiar vor merge de la sine. Numai atenţie: unele povârnişuri se termină în prăpăstii – dacă ţi-ai luat ochii de pe el, ori dacă între timp a devenit prea mare şi de nestăpânit, lucrurile pot avea un final dramatic. Şi cel mai adesea orgoliul şi dorinţa de „mărire" (cea a lui „vreau totul şi ceva în plus")

chiar acolo ne şi împing.

De aceea pentru orice creştere şi dezvoltare trebuie găsit ritmul potrivit, astfel încât să nu ni se întunece judecata din cauza vitezei, iar raţiunea liberă de orice dorinţă să ne lumineze orizonturile devenirii pe o rază de o mie de paşi. Iar aceasta de la primul Pas!

134. La realul progres al comunităţii umane contribuie cu adevărat numai tinerii şi bătrânii. Ei sunt singurii ce-şi permit aventura în lumea sacră a valorilor universale: primii pentru că nu au fost încă pervertiţi de „păcatul originar" al falsităţii rosturilor stabilite în lumea umană, ceilalţi pentru că au băut până la fund cupa amărăciunii acestora.

135. Omul – corăbier ce vine în portul vieţii înzestrat cu misiunea unei Călătorii: a sa proprie şi unică în Univers. De aceea Educaţia este cea care trebuie să-l pregătească pentru această Mare Parcurgere: să-l ajute aşi aminti Destinaţia şi Steaua Călăuză, să-i recapituleze cunoştinţele de navigaţie, să-i verifice magazia, dacă are cele trebuincioase reuşitei misiunii, dar mai ales – şi mai întâi de toate – să-l susţină mereu atunci când valurile înspumate îi vor zdrobi Corabia de Stâncile Disperării ascunse în Zbuciumul Devenirii.

136. De mii de ani omul îşi doreşte să se înalţe mai aproape de cer. Dar nici măcar în vârful munţilor n-a ajuns.

AZIR Spiritul Liber căci casa încă şi-o doseşte prin văi întunecate.

Singurele progrese făcute: a ieşit din peşteră şi şi-a adăugat aripi, crezând că aşa va păcăli înalturile…

137. Aceia ce vin la bibliotecă doar să înveţe pentru examene se aseamănă întru totul celor ce se duc la biserică în fiecare săptămână şi poposesc atât cât să-i ceară lui Dumnezeu bani, apoi pleacă în grabă să-şi rezolve problemele de afaceri, căci n-au vreme de pierdut cu vorbăria.

138. Nu observăm importanţa fiecărui clipe fiindcă am fost obişnuiţi să percepem doar cursul istoriei. De aceea suntem atât

de străini de noi înşine: pentru că istoria omenirii nu are decât câteva icoane la care se închină. Dar noi suntem fiinţe vii, nu chipuri pe statui; astfel încât se impune să învăţăm a ne descoperi şi trăi istoria noastră personală.

Însă atenţie: dacă istoria lumii este o aducere aminte despre trecut, născută fiind din osemintele cimitirelor, istoria omului în schimb reprezintă o dare de seamă despre viitor şi nu e născocire post-mortem ci creaţie şi proiectare, vis şi împlinire, speranţă şi confirmare, decizie şi realizare.

Istoria lumii e scrisă şi povestită, istoria omului e trăită şi dovedită. Atâta istorie câtă faptă, câtă fiinţă şi fiinţare în act.

139. Ne înghesuim cu toţii la uşa din dos a vieţii aşteptând să iasă bucătarul cu resturile de la Ospăţ şi ne e teamă să batem la cea din faţă căci nu avem hainele sufletului pregătite pentru Banchetul lumii.

140. Între bucurie şi disperare distanţa e-atât de mică, dar prăpastia ce le desparte adâncă şi întunecată. Acolo s-a pierdut omenirea şi n-a avut puterea să mai iasă nici într-o parte nici în cealaltă; pentru că în faţa vieţii amândouă acestea sunt culmi absolut egale şi numai cei ce şi-au crescut aripi pot avea parte de ele.

141. În Spaţiul Vieţii nu există Drumuri drepte. Unele

şerpuiesc, altele ocolesc, altele se întorc şi o iau de la capăt. Însă, ca şi în lumea naturii, toate Drumurile, în cele din urmă ajung la Destinaţie. Mai trebuie doar Călătorul să le parcurgă; până la Capăt.

142. Omul este ceea ce gândeşte şi devine ceea ce face.

143. Nu putem schimba omul – dar putem modela altul nou, cu acelaşi nume.

144. Schimbarea omului şi a lumii trebuie să meargă în acelaşi pas. A crea o lume nouă pentru un om vechi se numeşte utopie, ori eşec social. A crea un om nou pentru o lume veche se numeşte crimă, pentru că ai dat

AZIR Spiritul Liber naştere unui avorton, unei fiinţe neadaptate a trăi într-o lume nocivă.

145. Cea mai mare bucurie în viaţă: să poţi fi împăcat (în fiecare clipă) cu rosturile lumii. Cea mai mare împlinire: să participi la sensul acestora.

146. În cuplu fericirea – dacă există – e una singură, pentru amândoi (aşa încât fiecare îşi ia jumătatea sa), însă nefericirea e a fiecăruia, astfel că doar ea poate fi dublă.

147. Nu este muncă decât ceea ce a fost mai întâi dorinţă, apoi voinţă şi, în cele din urmă împlinire. Restul – simplu consum de energie.

148. Ce sunt oamenii – simpli „actori grăbiţi”. Problema e însă, că majoritatea ne uităm replicile…

149. Numai pe măsură ce se depărtează de izvoare, cursurile de apă încep a se deosebi între ele: unele devin râuri învolburate, altele rămân simple pâraie.

Şi doar la vărsare putem cunoaşte adevărata măreţie a unui fluviu: căci înainte de a se topi în mare, el lasă în urmă, prin miile de braţe ale deltei un întreg ocean de viaţă. Întreaga agoniseală a existenţei şi trecerii sale prin lume.

Întocmai fluviilor sunt şi oamenii.

150. Un om cu foarte multe idei poate deveni fie un geniu, fie un mare ratat. Dacă pentru prima variantă s-ar putea să aibă nevoie şi de ajutorul societăţii pentru cea de-a doua nu poate fără

„Sprijinul” acesteia.

151. Toţi luceferii apun, mai devreme ori mai târziu. Dar numai pentru a răsări din nou, mai proaspeţi din imensitatea universului.

Asemeni luceferilor sunt visele şi speranţele omului. Dar şi omul însuşi…

152. Ne luminăm calea cu vise şi ne avântăm în orizontul realizării lor pe aripile speranţei. Că uneori ele se transformă în

iluzii – adică deşertăciuni

— E firesc. Orice purtătoare de aripi trebuie să coboare din când în când pe tărâmul ferm al dezamăgirii. Dar numai pentru a se înălţa din nou, mai avântat, în zborul vieţii.

153. Ca o rază de speranţă trecem prin lume în mare grabă, luând cu noi doar amintirile, lăsând în urmă realizările împreună cu suferinţa zidită la temelia lor şi înaintând mereu spre alte orizonturi la care destinul nostru visează neîntrerupt. Căci acesta este condiţia umană: o speranţă hoinară însoţită de un vis îndrăzneţ cununate pe ascuns în Templul tainic al înfăptuirii.

154. Femeia frumoasă este un izvor de apă vie, în jurul căruia bărbaţii roiesc precum gâzele însetate de dorul bucuriei existenţiale, ademenite de frământarea iluzorie a sufletului ei strălucitor şi rece.

155. Trecem prin viaţă mereu cu gândul la ziua de mâine. Paradoxul este că în ziua de mâine nu regăsim nici măcar umbra gândului de ieri.

156. Cum iau naştere cărţile? Ca şi copiii. Din nebăgare de seamă.

Vine un gând într-un moment nepregătit, ne entuziasmează, ne pune la lucru şi, după săptămâni (sau luni, sau ani) de trudă istovitoare, închide între două simple coperţi

rodul zbuciumului şi suferinţei noastre, spre a-l trimite în lume, lăsându-ne la fel de siguri şi pustii precum ne găsise…

…Poate doar mai secătuiţi de bucuria vieţii şi lapidaţi de cuvintele celor ce n-au avut puterea să ne urmeze, dar s-au străduit să ne vorbească… pe la spate.

157. Omul este Corăbier pe Marea Vieţii, iar Vânturile Transformărilor suflă din toate direcţiile; şi ele nu sunt nici bune, nici rele, aflându-se dincolo de orice dualitate. Însă pot sprijini ori înfrâna mersul Corabiei. Totul depinde de Corăbier: de locul unde şi-a propus să ajungă, de cunoştinţele sale de navigaţie, de măiestria în a mânui cârma şi velele spre a se folosi de cât

AZIR Spiritul Liber mai multe din puterile Vânturilor şi mai ales de a înţelege Graiul Mării, limbajul în care aceasta îi dă de ştire în fiecare moment despre Calea ce trebuie urmată. Chiar dacă acest limbaj nu se găseşte în Manuale, el poate fi totuşi deprins de la alţi Corăbieri şi poate fi recunoscut în Vocea tainică a Fiinţei noastre interioare. Pentru că acolo ne vorbeşte tuturor Cel ce trasează destinele Mării şi rosturile Vânturilor dar mai ales veghează ca rutele Corăbierilor să nu sfârşească în naufragiile Pustiirii de Sine. Întrucât el ştie că fiecare dintre noi suntem purtătorii unei comori ce se doreşte sporită spre folosul

întregii Umanităţi, al Vieţii şi-al Fiinţei

Corăbierului iar nu risipită pe plajele speranţelor deşarte.

Mai trebuie doar ca şi noi să dăm socoteală despre aceasta!

158. Oamenii caută fluviile la izvoare şi de aceea nu le deosebesc niciodată de micile pâraie.

159. Turma urmează păstorul pentru că fiecare individ (şi toţi împreună) îşi pot satisface astfel anumite trebuinţe personale. Şi de aceea adevărata revoluţie nu poate fi o „mişcare de mase", fiindcă revoluţionarul-reformator slujeşte unor idealuri aflate mai presus de individualitatea şi trebuinţele sale. Adevărata revoluţie este o mişcare a spiritelor devotate cauzei. Iată de ce

AZIR Spiritul Liber comunitatea nu va fi niciodată o masă (adică turmă) şi nici doar o simplă alăturare de indivizi (determinaţi de limitele ego-ului personal) ci numai o mişcare armonizată a spiritelor devotate unui ideal, a celor ce-au adus prinos propria lor fiinţă pe Altarul Cauzei.

160. Cu adevărart numai încercările vieţii pot stoarce din sufletul omului seva sau nectarul realizărilor.

161. În lumea naturii, fiinţa nu ştie ce vrea, dar vrea ce trebuie. În lumea sa, omul nu ştie ce trebuie, dar ştie că vrea.

162. Cu fiecare zâmbet al Femeii, lumea reanaşte înzecit

mai bună.

163. Pomii roditori se recunosc după bogăţia florilor şi savoarea fructelor, iar oamenii valoroşi după înălţimea aspiraţiilor şi profunzimea realizărilor.

164. Suferinţa personală este adevărata sursă de creaţie, fiindcă ea stârneşte izvoarele sufletului şi face să răsară mugurii speranţei acolo unde înainte era numai deşertul lumii.

165. Sufletul omului visează aripi spre a se înălţa mai aproape de cer, ignorând că i-a fost lăsat pasul şi cărarea muntelui.

166. Destinul spune că trebuie să fie iarnă, iar nu că vei suferi de frig; că o să se lase secetă asupra sufletului tău.

AZIR Spiritul Liber dar nu că vei suferi de sete. Destinul nu spune că vei fi un om desăvârşit şi niciun mare păcătos. Dar va avea grijă să te sprijine în orice alegere ai face!

167. Unii oameni aduc pe lume lucruri frumoase în cugetări măreţe. Alţii se întrec a vorbi despre ele şi născătorii acestora. Prea puţini sunt, însă, cei care tac şi fac din toate acestea căpătâiul vieţii lor de zi cu zi.

168. Deşi rătăceşte atât de adesea pe cărări străine, în cele din urmă omul tot ajunge la Meca fiinţei sale; numai că acum aduce cu sine comoara de suferinţă a dezvoltării personale.

169. Visul şi speranţa sunt cele două valori extreme ce definesc fiinţa umană. Însă adevărata sa măsură o adau numai realizările înfăptuite între acestea două.

170. Diferenţa esenţială dintre „calea de mijloc” şi „compromis”: prima urcă, a doua coboară.

171. Drumul spre stele trece prin poarta sufletului nostru.

172. Roata vieţii, ca şi curgerea timpului, deşi se întorc mereu în ele însele, niciodată nu revin de unde au plecat.

173. Creşterea unui om, ca şi aceea a unei flori, se face de la natură. Însă

AZIR Spiritul Liber florile domestice trebuie mereu udate de cineva.

174. Copacii falnici cresc în pădurile dese, iar caracterul omului se formează numai în mijlocul greutăţilor vieţii sociale.

175. Există două mari constante în societate: curgerea timpului şi trecerea omului; şi două mari incertitudini: urmele sale şi valoarea acestora.

176. Visul şi speranţa înalţă lumea, dar [iar] omul este lutul fecund în care acestea rodesc.

177. Materia şi spiritul sunt cele două podoabe ale sufletului, numai că în marea-i modestie sau neglijenţă, acesta vine la ospăţul vieţii adesea neîmpodobit cum se cuvine.

178. Viaţa e o trecere, spun unii; alţii că e o amintire, un vis, o chemare, o mare încercare, sărbătoarea fiinţei şi multe altele. Dar viaţa tace; ea doar este.

179. Sufletul omului şi stelele cerului sunt cele două lumini lăsate spre călăuzire omenirii.

180. Toate pâraiele se pierd mai devreme sau mai târziu. Unele se topesc în mlaştini, altele în uriaşe fluvii.

181. A trecut vremea rugăciunilor tihnite în liniştea tainică a sufletului.

Căci sufletele noastre au devenit creste însingurate şi pustii, între care prăpăstii adânci şi înspăimântătoare se deschid, întunecând cu negura lor speranţa regăsirii.

A sosit momentul să întindem punţi de voinţă peste abisurile trăirii, să strigăm către zările vecine întru dorinţa împărtăşirii. Orice tăcere este periculoasă şi orice tăinuire păstrează în noaptea ei demonii acestor abisuri. Este timpul luminii; prin cântec, şi bucurie să ne înlănţuim fiinţele în dansul eternităţii. Să întâmpinăm anotimpul renaşterii topind la căldura sufletului nostru comun gheţurile deşertăciunii, iar în locul lor să creştem recolta împlinirii din lutul frământat al fiinţilor noastre.

Să aducem soarele mai aproape de sufletul vieţii şi stelelor

nopţii să le închinăm truda devenirii noastre. Să culegem risipite crâmpeie din trupul nemuririi şi cu ele să zidim un templu nou pentru o lume renăscândă. E lumea primăverii umanităţii: e lumea trezirii Omului.

182. Omul nu este o fiinţă posesivă, stăpânitoare, ci una contemplativă. Bucuria existenţială se naşte şi creşte pe măsură ce ochii sufletului admiră tot mai de aproape frumuseţile vieţii, iar paşii fiinţei noastre se apropie din ce în ce mai mult de ele. Orice frumuseţe atinsă în zbor de aripa sufletului uman devine trup împietrit în cimitirul trecutului.

Omul este o fiinţă-în-devenire, o fiinţă-în-perspectivă. Frumuseţile vii ale vieţii sunt acelea ce merg mereu înaintea noastră.

183. Oamenii de ştiinţă ai prezentului s-au obişnuit prea mult cu tihna laboratorului lor şi scormonesc în acelaşi loc în căutare de vestigii istorice, pe când Fiinţa Umană, nu în trecut, ci numai în viitor poate fi regăsită.

Noii oameni de ştiinţă – care se vor numi, printre altele şi „psihologi” fiindcă se îndeletnicesc şi cu studiul sufletului – vor trebui să fie exploratori, nu arheologi. Ei vor lăsa confortul vechilor credinţe false şi vor purcede pe marea vieţii spre tărâmuri noi. Ei au o singură credinţă ce nu i-a înşelat niciodată:

credinţa că singurul drum adevărat, este acela care merge mereu mai departe, urmând o Stea Călăuză ce duce spre Fiinţa Fiinţelor, trecând prin fiecare suflet născut în lumea aceasta, fie el de plantă, animal sau om.

184. Sufletul – un spaţiu gol, care după caz poate lua orice întrebuinţare: o groapă de gunoi care să adune mizeriile vieţii, ori un hambar în care să fie depozitate îmbelşugatele roade ale împlinirii misiunii de om.

185. Omul poartă cu sine toate darurile vieţii, numai că în loc să le cultive, le risipeşte în zările speranţelor deşarte.

186. Deşi vorbesc diferite limbi, oamenii pot fi cu toţii înşelaţi la fel.

187. La începutul oricărui drum al vieţii este plasată o cruce mare pe caee stau scrise primele şi cele mai importante legi ale oricărei călătorii: „Ai grijă să nu porneşti pe un drum greşit, dar mai ales să nu perseverezi în greşeală. O dată ce ai trecut de acestea două, mergi fără încetare. Mergi!”

188. Nu căutat victorii în bătălii. Adevăratul succes se obţine în vremuri de pace. Bătăliile creează generali şi împăraţi, dar distrug oştirile şi duc popoarele în sclavie.

189. Recolta bogată nu creşte decât acolo unde pământul a fost frământat de lama plugului. La fel împlinirile în viaţa

omului, urmează totdeauna muncilor existenţei.

190. Diferenţa dintre filosofie şi inginerie: prima se întreabă mereu „de ce?”, pe când cealaltă îi arată „cum”. Filosofia nu se opreşte din căutat, pe când ingineria utilizează deja, de multă vreme, ceea ce filosofia n-a găsit încă.

191. Acolo unde s-a topit iluzia Speranţei rămâne doar ecoul mut al Amintirilor.

99.100

192. Niciodată nu eşti mai departe de realizarea uni vis, ca atunci când te-ai hotărât să renunţi.

193. Visele omului şi norii cerului, vin şi se duc în mare grabă. Ele nu ne folosesc decât atâta timp cât rămân cu noi, fiindcă precum pământul rodeşte udat de seva norilor, tot aşa viaţa primeşte valoare numai însoţită de dorinţa viselor.

194. Orice realizare a omului în lume dobândeşte valoare numai dacă este clădită pe fundaţia sufletului său.

195. Gândurile sunt rodnice numai atât timp cât merg înaintea noastră, cât aparţin viitorului, nu trecutului.

196. Ne temem de viitor nu atât pentru ceea ce ar putea acesta să ne aducă, ci pentru că nu ştim ce loc vom ocupa noi în ceea ce va fi.

197. Omul este o fiinţă în perpetuă căutare de sine şi în

perpetuă negăsire. Împlinirea sa în viaţă şi în lume vine din această speranţă a compromisului şi echilibrului între ceea e căutăm şi ceea ce reuşim să găsim. Iată de ce, cu cât mai mult şi mai des descoperim lucruri noi, cu atât împlinirea noastră mai mare va fi.

198. Sufletul omului fără orizontul speranţei este precum pasărea cerului prinsă în colivie. Poţi să-i dai toate bunătăţile din lume, dacă i-ai luat

AZIR Spiritul Liber esenţa vieţii, toate acestea nu valorează mai mult decât gratiile acelei colivii.

199. Pasărea nu e pasăre pentru că cineva a scris astfel într-un atlas de zoologie. Ci pentru că ea în fiecare clipă îşi dovedeşte aceasta în primul rând sieşi şi întregului univers, prin tot ceea ce face, şi simte şi este. Prin întreaga ei natură şi fiinţă.

200. Toţi oamenii sunt copii ai timpului. Dar numai unora timpul le este părinte şi îi poartă mereu în amintire.

201. Profesorul este întocmai unui indicator de circulaţie plasat la intersecţia a numeroase drumuri ale cunoaşterii şi ale vieţii. Misiunea lui este să explice Călătorilor unde duce fiecare dintre acestea. Apoi ei sunt liberi să-l aleagă pe care-l vor. Dacă-l greşesc se vor întoarce la indicator pentru o nouă alternativă. Dar nimeni niciodată, nu a ridicat vreo statuie pentru

un indicator de circulaţie. Iar indicatoarele ştiu cel mai bine aceasta; de aceea nu se aşteaptă la mulţumiri. Adevărata lor satisfacţie vine atunci când Călătorul şi-a ales drumul potrivit. Iar misiunea vieţii lor este ca fiecare Călător să realizeze aceasta.

202. Nu poţi dărui dacă nu poţi primi. Oamenii nu ştiu cum să primească şi preţuiască darurile (de la semeni, de la viaţă, de la divinitate)

AZIR Spiritul Liber întrucât nu-şi conştientizează nevoile. În lumea Naturii nimic nici nu prisoseşte, nici nu lipseşte şi nici nu se iroseşte. Fiecare dar şi fiecare lipsă răspunde unei nevoi/trebuinţe prezente şi actuale.

Mai trebuie numai ca şi noi să fim prezenţi în conştientizarea acelei nevoi.

203. Bucuriile trăite intens fac viaţa să pară mai lungă, dar numai realizările obţinute prin trudă o fac să fie mai valoroasă.

204. Călătorim prin viaţă mereu cu gândul la ziua de mâine, dar nu şi la ce ar trebui să cuprindă aceasta. Iată de ce fiecare zi de azi ne este atât de pustie.

205. Speranţa şi visul dau lumii culoare; truda şi realizările îi dau putere; dar numai sufletul nostru pus la temelia acestora poate să facă din lume un templu al vieţii şi din faptul biologic

al convieţuirii sociale o sărbătoare a bucuriei existenţiale.

206. Dacă vrem să ne regăsim trebuie să ne căutăm în viitor. Dacă vrem să ne recunoaştem trebuie să ne inventăm. Dacă vrem să ne bucurăm de noi înşine trebuie să învăţăm mai întâi a ne bucura de ceilalţi. Dacă vrem să trăim aproape de alte suflete, trebuie să dobândim puterea de a ne dărui lor.

207. De ce progresul lumii se produce atât de încet? Pentru că avem mulţi cercetători dar puţini descoperitori; pentru că avem mulţi preoţi dar niciun dumnezeu; pentru că avem multe şcoli dar puţină educaţie; pentru că avem nenumărate legi dar dreptatea nu mai sălăşluieşte printre noi; pentru că avem tot mai mulţi copii şi tot mai puţini părinţi; pentru că avem tone de cunoaştere şi numai câteva grame de înţelesuri; pentru că avem farmacii şi spitale la colţ de stradă, dar cu toţii rămânem bolnavi; pentru că avem poruduri peste munţi şi văi, dar nicio punte peste prăpăstiile dintre fiinţele noastre; pentru că trupurile noastre sunt mai aproape ca niciodată, dar sufletele au îngheţat în depărtări nemărginite; pentru că ne luminăm oraşele chiar şi-n miez de noapte, dar negura s-a aşternut peste conştiinţele noastre însingurate.

208. În ştiinţă, la fel ca în arheologie, de multe ori sapi într-un loc fără să ai convingerea că vei găsi ceva acolo. Ai

observat doar nişte urme slabe şi intuiţia te-a îndemnat să deschizi şantierul. Dar pe parcurs pe măsură ce timpul trece, efortul se adună iar grămada de pământ creşte, la fel sporeşte şi neliniştea sufletului odată cu îndoială. Oare te afli pe drumul cel bun? Oare nu alergi după himere? Oare destinul îţi va oferi vreun rezultat la finele acestei munci titanice, sau te vei alege numai cu vânare de vânt şi

AZIR Spiritul Liber irosirea energiei existenţiale? apoi îţi aduci aminte că nimic nu este întâmplător sub soare şi că nu e dat soldatului să se întrebe dacă va învinge sau va pieri în bătălie. Misiunea lui este să lupte nu să ghicească; riscul înfrângerii îl va suporta generalul; gloria stă în luptă nu în rezultat.

209. Oamenii, ca şi florile câmpului cresc în dragoste şi credinţa; credinţa într-o zi de mâine mai buna şi în capacitatea personala de progres şi autodezvoltare; dragostea pentru tot ceea ce-i frumos în lume şi pentru rezultatele primelor.

210. Adevărata sărbătoare este atunci când un suflet admiră un alt suflet, precum şi atunci când devine el însuşi capabil de admiraţie, chiar fără a avea cine să-l contemple.

211. Orice suflet ca să rodească are nevoie de seva lacrimilor proprii şi lumina zâmbetului celorlalţi.

212. Sufletul omului este precum o fântână în deşert: cu cât sapi mai mult, cu atât dai de apă mai bună.

213. Florile câmpului înfloresc din lacrimile norilor şi razele soarelui, iar sufletul omului rodeşte din seva suferinţei şi focul dăruirii de sine.

214. Omul şi lumea sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede; de aceea dacă una e ruginită, cu siguranţă nici cealaltă nu va fi strălucitoare.

215. Ne naştem – speranţe, creştem – destine, trăim – opţiuni deschise, îmbătrânim – modele, plecăm – împliniri rodite; ciclul vieţii noastre.

216. Oamenii prezentului au ajuns precum vitele de povară: poartă hamuri de aur şi mănâncă din iesle argintate, atâta timp cât trag la carul regelui; dar când nu mai au putere sunt aruncate măcelarului la fel ca şi cele mai netrebnice creaturi. Numai că străzi carul regelui a fost înlocuit cu proprietatea privată.

217. Lucrul cu oamenii ca şi cultivatul pământului, nu poate fi lipsit de mizeria suferinţei şi riscul dezamăgirilor. Căci precum holdele câmpului pot fi distruse de intemperiile vremii, tot aşa sufletul omului poate fi răpit de iluziile lumii.

218. Aşa cum vulturii nu pot zbura în arenele circului, tot

astfel marile spirite nu-şi pot găsi libertatea în universităţile lumii. Arenele sunt făcute pentru micile delicii efemere ale publicului, iar universităţile lumii dau curs nevoilor pasagere ale guvernelor. Nimeni nu se gândeşte să cultive sufletul omului, fiindcă lumea nu crede că vulturii ar putea fi buni la ceva. De acea s-au preferat totdeauna docilele găini.

219. Civilizaţia umană este rezultatul unui compromis între ceea ce-am fi vrut să facem ca să ne fie mai bine, şi ceea ce-am putut să-i convingem pe alţii să nu facă.

220. Cultura este rezultatul chinului unor suflete care dacă ar fi fost lăsate să clădească, fiecare în vremea lor, lumea ar fi fost acum cu mult mai mult decât pânze, poeme şi cântece de jale. Dar poate că aşa nu ar fi putut exista războaiele…

221. Ca şi ucenicii în muzică, oamenii în viaţă încă nu au învăţat să continue; sunt de abia la stadiul în care pot, numai dacă o iau de la capăt. De aceea orice pas al progresului începe cu o catastrofă demolatoare. Şi chiar dacă nu vor ajunge toţi mari muzicieni, într-o bună zi fiecare va putea cel puţin să fie un strălucit interpret. În acea zi lumea va cunoaşte existenţa continuităţii şi armoniei; ea va deveni o adevărată simfonie a omului.

222. Cum deosebim calea care urcă de cea care coboară?

Calea care coboară ne ademeneşte, cea care urcă ne înspăimântă. De aceea până acum ascensiunea a fost privilegiul exclusiv al celor destoinici. Deopotrivă ascensiunea omului şi devenirea lumii.

223. Devine cu adevărat puternic cel ce nu mai are nimic de pierdut. Dar cu mult mai destoinic este cel care, deşi

AZIR Spiritul Liber ar putea pierde totul, nu se teme pentru aceasta.

224. Valurile timpului sapă în malurile lumii, lărgind oceanul prefacerii spre ziua în care sufletul-corăbier al omului va porni în larg, întru descoperirea noilor sale lumi interioare.

225. Ştiinţa nu este femeie de lume care să se afişeze în pieţele publice privirile tuturor profanilor. Ştiinţa este gospodină harnică, virtuoasă şi fidelă, care, din taina căminului ei are grijă de întreaga familie a omenirii.

226. Farmecul vieţii nu vine din ceea ce avem, ceea ce dobândim sau din ceea ce facem. Ci numai din adevărată credinţă pe care ne-o dă faptul că toate acestea sunt posibile în existenţa noastră.

227. Glasul tăcerii doar vocea timpului ştie să-l facă auzit şi numai sufletul trecut prin tumultul vieţii să-i cuprindă înţelesul.

228. Călătoria prin viaţă ca şi aceea pe întinderea mării, cunoaşte suişuri şi coborâşuri, furtuni şi orizonturi senine, naufragii şi foamete, dar şi lumi noi descoperite în calea navigatorului temerar.

229. Numai cei ce au curajul să se avânte până la marginea disperării şi să se afunde în cele mai adânci prăpăstii

AZIR Spiritul Liber ale deşertăciunii sufletului lor, vor moşteni darul bucuriei de a fi în lume.

330. Ca umbre pe chipul infinitului, fiinţele umane străbat cărarea devenirii trudind din greu spre piscurile imposibilului.

331. Mai devreme sau mai târziu, în primăvara speranţei, toate râurile îngehţate ale sufletelor îşi îndreaptă undele spre marea eternă a vieţii.

332. Majoritatea oamenilor sunt precum norii cerului: vin şi se duc în mare grabă, fără ca cineva să-i poată opri în marea lor trecere, nelăsând decât umbre pasagere peste panorama realităţilor lumii.

333. Chiar dacă i se adaugă nenumărate cursuri de apă înainte de întâlnirea cu marea, orice fluviu îşi are obârşia în propriul său izvor. La fel şi realizările lumii se nasc în mintea şi sufletul unui om, deşi mai târziu nenumărate alte minţi şi suflete vor veni să reverse prefacerile lor.

GLASUL DESTINULUI

Glasul Destinului străbate peste timp chemarea la asceza nemuririi, fiinţa râvnind contemplarea materiei în ceasul de înnegurată însingurare.

Glasul Destinului culege roade risipite ale trecerii omului, întru veşnicia clipei de eternitate popas făcând la poarta inimii sale.

Glasul Destinului vibrează în porii materiei dorinţa împărtăşirii, pentru elanul conştiinţei renăscânde altar ridicând splendorii păcatului.

Glasul Destinului seceră holda plăcerilor lumii crescute din sufletul omului, pentru iarna metamorfozei hambare umplând cu speranţa redeşteptării în primăvara armonieiei.

Glasul Destinului celebrează gloria deşertăciunii viselor avortate din mintea cerului dar viaţă redă sărbătorii împlinirilor frământate din lutul de suferinţă desprins al fiinţei.

TIMPUL PREFACERII

Timpul Prefacerii bate la poarta gândului: scoală Stăpâne căci zorii Venirii mijesc în cugetul Vremii.

Timpul Prefacerii strigă Slugilor curţii: Lume trezeşte-te pentru că soarta ta de-acum începe a se scrie.

Timpul Prefacerii se roagă la templul raiului: Cerule,

ascunde-te omului, ca sufeletul său rodnic să pască pe imaşurile Materiei.

Timpul Prefacerii cântă primăvara Speranţei: fiinţă, trudeşte-ţi dorul de Viaţă în malurile eternităţii.

Timpul Prefacerii visează destinul durerii: o tu preadorită Suferinţă, aşterne Mila ta peste conştiinţa adormitei lumini.

Timpul Prefacerii mai are o ultimă Sete: fie ca Fructul acesta să se coacă înainte de a putrezi, astfel încât numele lui Om să devină.

VIAŢA CLIPELOR

Viaţa clipelor eternă transpare materiei în trecerea gândului prim lutul frământatei suferinţe dorite.

Viaţa clipelor simfonie compune pe firmamentul istoriei, destine unind întru valsul nemuririi.

Viaţa clipelor templu devine plăcerii şi catedrală a timpului, icoană făcând căinţa păcatului veşnic.

Viaţa clipelor cuprinde întreg necuprinsul sufletului lumii şi mare tăcerea frământatelor vise în ea îşi sfârşesc împreunarea.

Viaţa clipelor în calendare nu-şi găseşte sfârşirea căci nu poţi rupe nemărginirea în cioburi de strălucire desfrânată.

Viaţa clipelor ascunsă este ochiului lumii, dar sufletului călător sărbătoare devine şi oază peste deşertul însingurării.

VISUL DE TAINĂ

Visul de taină al cerului înfruptare-şi este din trupul materiei, iar oglindirea chipului său în undele mării mărturisire a neînfrântei căderi înspre viaţă.

Visul de taină al câmpului trezeşte roua florilor în zori de speranţă, căci vajnică devine chemarea întru frământatarea rozelor sale.

Visul de taină al lumii rodul aspiră în toamna eternităţii, dar primăvara păcatului prima îi iese în calea nemuririi.

Visul de taină al ierbii tăcut se pleacă sub talpa cerbului şi mioritice turme de gânduri prinos de recunoştinţă aduce-ivor în marea lor trecere.

Visul de taină al omului păşuni de lauri râvneşte peste brazdele frământatului suflet, istorie fiindu-i primirea în ţărâna eternei prefaceri.